

[Frode Jakobsen.]

flydelse, hvis amerikanerne får indtryk af, at deres allierede foretrækker bevægelighed.

Jeg synes, det var en kedelig insinuation — det var vist hr. Per Møller, der kom med den — at hvis socialdemokratiet havde haft regeringen, så ville det ikke være kommet med et sådant forslag. Jeg tror, det er en helt overilet konklusion. Jeg er overtydet om, at med det, som er sket, og når en svensk socialdemokratisk regering — ja, for den sags skyld da også en ikke-socialdemokratisk regering — foretager et sådant skridt, så må det føre til overvejelse, i hvert fald hvis vi havde haft en socialdemokratisk dansk regering, af dette skridt; så nordisk tænker vi dog.

Der er ikke tale om at følge Sverige i hælene, det er en forvridning af realiteterne. Som jeg sagde, så er der tale om en international udvikling. Hvis der er nogen, vi følger, så er det snarere amerikanerne, som er blevet klogere, som i dag forhandler med Hanoi, som vil forhandle med FLN, som de har forsvøret at forhandle med. Hvis de bliver klogere, så har vi vel lov til også at blive det, især hvis vor misforståelse har bestået i, at vi har fulgt dem.

Jeg vil gerne slutte med at sige, at jeg har været glad for forhandlingerne her i dag. Måske er det, fordi jeg ikke havde alt for høje forventninger. Med det resultat, som følger af den radikale udtalelse, mener jeg, at der er gode chancer for, at vi kan slå fast, at anerkendelse af Hanoi må finde sted så hurtigt som muligt, men at vi må se på timing i et udvalg.

Poul Schlüter: Jeg vil først sige til hr. Frode Jakobsen, at når jeg nævnedes, at man har bragt frem, at indrepolitiske årsager skulle være en væsentlig del af motivationen for den ændrede svenske holdning, så er det ikke min egen karakteristik. Det, jeg slog fast, var, at alle iagttagere af svensk udenrigspolitik, både svenske og udenlandske, har været enige om, at det utvivlsomt har været et væsentligt moment, at visse indrepolitiske forhold gjorde det rigtigt for socialdemokratiet, for den svenske regering, nu at ændre signal i denne sag. Det er altså ikke min karakteristik, men det er neutrale iagttageres.

Så vil jeg gerne — for at det ikke skal

være usagt — sige til hr. Gert Petersen og til hr. Sigsgaard, at jeg har ikke i min tale i dag nævnt, at hensynet til USA måtte være afgørende for os i bedømmelsen af problemet anerkendelse eller ikke-ankendelse af Hanoi; ikke med ét ord har jeg antydnet, at dette argument var det, som talte i overvejelserne. Det var andre grunde, jeg anførte, først og fremmest ængstelsen for, at vestlige landes pludselige anerkendelse af Hanoi regimet nu ville være en urofaktor, som ville skabe vanskeligheder og forsinkelse omkring Parisforhandlingerne.

Når hr. Sigsgaard siger, at vor — altså Danmarks — politiske vilje ligger i USAs lomme, så lyder det jo meget festligt, men det er lige så urigtigt. Der kan nævnes i snesevis af eksempler, som modbeviser påstanden, også fjernestlige. Hr. Sigsgaard kan blot tænke på en så vigtig sag som spørgsmålet Kina. Danmark har anerkendt Kina, har fulde diplomatiske forbindelser med Kina, har i adskillige år i De Forenede Nationer arbejdet for Kinas optagelse i verdensorganisationen inklusive kinesisk deltagelse i sikkerhedsrådet, medens USA i denne kernesag har haft det nøjagtig modsatte standpunkt. Det er et fjernestligt problem, som klart belyser, at Danmark udmærket kan tage et selvstændigt standpunkt, som er et andet end det amerikanske, hvis vi føler os sagligt overbevist om dets rigtighed. Man kunne også henvise til i hundredvis af eksempler på afstemninger i større og mindre sager i De Forenede Nationer, hvor Danmark har taget et udenrigspolitisk standpunkt, som var et andet end De Forenede Staters. Sådant må det naturligvis være, men det forhindrer ikke, at vi nu og da, når de saglige argumenter er tilstrækkelig tunge, har samme opfattelse som De Forenede Stater.

Kai Møltke: Kun nogle ganske korte ord til udenrigsministeren. Udenrigsministeren kendte intet til, at SAS' Bangkokfilial, Thailand Airways, var beskæftiget med sådanne ting som troppetransporter, men det er forskellen: jeg kender til det, og udenrigsministeren gør det ikke. Derfor synes jeg, det ville være et rimeligt emne at beskæftige sig med i det udvalg, som bliver nedsat. Der er svenske korrespondenter nok, der har besøgt Bangkok, som har